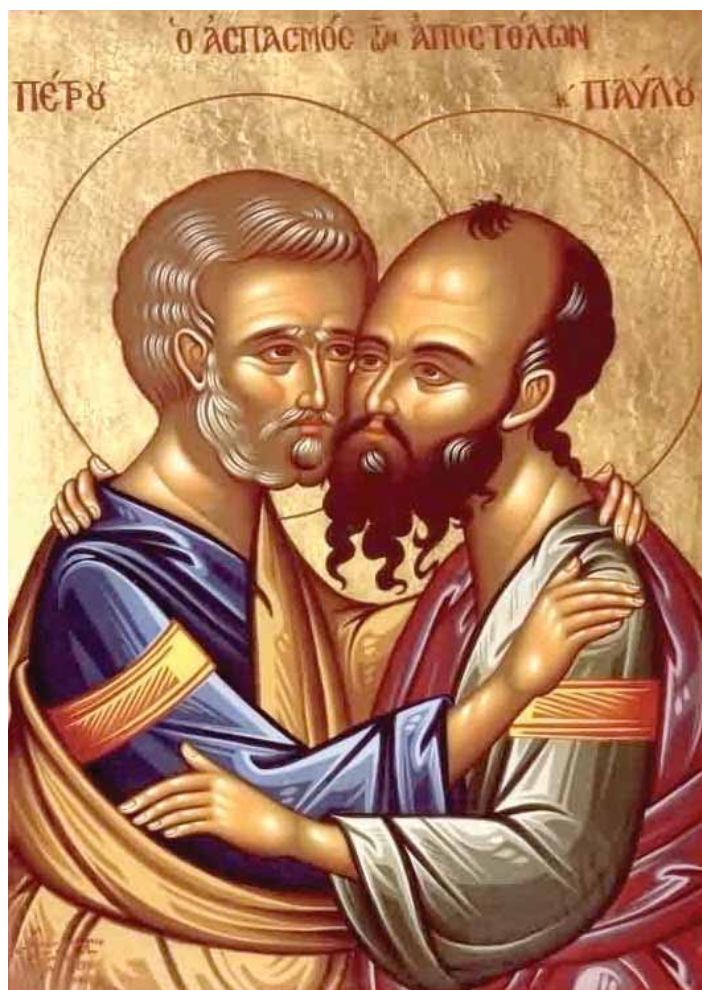

anul sfântului pavel

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitatea și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XVI Nr. 1-2 (180-182) ianuarie-februarie 2009

Anul Nou 2009

Cu ocazia Sărbătorii Nașterii Domnului și a Anului Nou, ne-am transmis unii altora, după un obicei frumos, urările noastre, uneori convenționale, alteori semne tangibile de iubire care ne leagă pe unii de alții.

Suntem în ianuarie, ne mai îmbrățișăm și ne mai spunem încă „La mulți ani!”

Dar ce cuprind aceste cuvinte? În primul rând dorința de fericire. Privită individual, urarea noastră poate însemna dorința de sănătate, o vindecare, succese profesionale...

Dincolo de toate acestea, într-o altă dimensiune, înseamnă un an în care să creștem în iubire față de Dumnezeu și să-i acordăm locul cuvenit în viețile noastre, să-i îndeplinim voința, să fim sensibili la iubirea și darurile ce ni le oferă.

Frumusețea anului care începe depinde și de noi. Indiferent de vârsta și statutul nostru, iubirea pe care o dăruim, caritatea, prietenii, lecturile bune, natura, munca, Biserica, rugăciunea, toate sunt izvoare de bucurie.

La primul Angelus din acest an, Papa Benedict al XVI-lea a cerut creștinilor și lumii însă mai mult, ne-a cerut nouă, tuturor, să privim atent și să luăm atitudine față de efectele crizei economice pe care o traversăm, să punem limite egoismului și să ajutăm pe cei mai loviți și nefericiți.

Și mai mult, în anul care începe continuă amenințările și violențele împotriva creștinilor din diverse regiuni ale lumii, nu li se permite creștinilor nici să rostească numele lui Isus, astfel de situații sunt în India, în Orientul Apropiat. În India, în toamna care a trecut, au fost distruse 4500 de case ale creștinilor și 145 de biserici. Chiar acolo unde a trăit și a dăruit atâta dragoste Sora Tereza de Calcuta! Pentru Crăciun, au fost preoți care au străbătut distanțe mari ca să fie alături de creștinii din taberele de refugiați, cu risc atât pentru unii, cât și pentru ceilalți. Și să nu uităm suferințele neîntrerupte ale creștinilor arabi...Conflictele și tensiunile dintre diferite state parcă nu mai au sfârșit. Pentru toți acești creștini suntem datori să ne rugăm.

Trăim într-o civilizație aflată în pericol care este mereu confruntată „cu forțe la fel de agresive și intolerante” ca și fascismul și comunismul. Terorismul din zilele noastre nu este mai puțin periculos. „Noblețea spiritului” este tot mai mult „un ideal uitat”. Este tot mai clar că întoarcem la valorile creștine a devenit un imperativ.

Revista „Calea desăvârșirii” a intrat în al 16-lea an ... „Deo gratias!” Constant, și de acum înainte, prin bogăția culturii creștine, mereu prezentă în pagini, va pleda pentru libertate, adevăr și demnitate, pentru revenirea la eternele valori ale moralei creștine. Toate aceste valori implicând și o responsabilitate, este vorbă de o responsabilitate personală, pentru ca lumea de lângă noi și de peste tot cuprinsul „să fie mai bună pentru că noi trăim în ea” (Episcop I. Suci).

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre modestie și tăcere

Despre modestie, Sfântul Augustin spune: „Să nu fie nimic în exteriorul vostru ce ar putea răni ochii cuiva”.

Modestia se regăsește în felul nostru de a fi, în vorbirea noastră, în mersul nostru, în sfârșit, în toate mișcările și în toate gesturile noastre.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ “Calea
Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Pagini bilingve.....	10
“Timpul e plin de veșnicie”.....	4	In memoriam.....	12
La cumpăna dintre ani.....	5	Treptele vieții spirituale.....	15
Despre boală și suferință.....	7	Papii secolului XX.....	18
De ce iubesc Biserica.....	8	Ziua Voluntarului Caritas.....	20

„Timpul e plin de veșnicie”

Cardinal Manning

Am întâlnit tineri care tremurau la gândul că fuge vremea suflând peste anii lor și încă nu au făcut nimic... Și bătrâni care au fericit tinerețele pline de posibilități de bine: „*Fericiți voi, tinerilor, că aveți vreme să faceți binele*” - Sfântul Filp de Neri.

Oricum, „*anul nou*” este o înștiințare: Sămânța pe care o arunci în timp rodește în veșnicie...! Și timpul sfârtică din tine și se duce. Anii trăiți nu sunt *o avere* decât dacă *ai prins veșnicul* din ei, altcum sunt pierduți, spune Sfântul Grigore Marele.

Anul {...} fi-va pentru tine o avere de viață sau un pas de cucerire a morții în glia trupului tău?

Prinde veșnicul din cele 366 răsărituri de soare!

Anul {...} e un continent pe care îți poți zidi paradisul pierdut, unul mai sublim decât cel pierdut.

Veșnicul din timp e să-ți zidești paradisul prin faptele virtuților.

Timpul prețuiește cât Dumnezeu...într-o clipă îl poți pierde, într-o clipă îl poți avea - Sfântul Bernard.

Fiecare ceas defilează înaintea ta, așteaptă cu răbdare 60 de minute să vadă ce fizionomie-i dai... E amorf..., și pleacă afundându-se în memoria Judecătorului inevitabil, cu înfățișarea gândurilor și-a faptelor tale din acel ceas.

Începe anul cu rugăciune...și între cele mai frumoase rugăciuni *la-nceputul unui an este să nu-i pierzi clipele* - Ruskin.

Fii arhitectul ceasurilor din anul {...2009, n.n.}!

Ep. Ioan Suciu

La cumpăna dintre ani

Ziua de 1 ianuarie are o întreită semnificație. Astfel, sărbătorim tăierea împrejur a Mântuitorului Isus Cristos la 8 zile după naștere.

Îngerul Domnului îl asigură pe Iosif: „*Nu te teme a lua pe Maria, femeia ta, căci ce s-a născut în ea de la Spiritul Sfânt este. Și va naște fiu, și vei chema numele lui Isus, căci el va mântui pe poporul său de păcate*” (Mt. 1,20-21). Atunci i s-a pus numele de Isus Cristos, care înseamnă mântuitor, iar Cristos înseamnă „Uns”- Mesia, ca rege, profet și arhieru; „*Și după ce au îndeplinit toate după legea Domnului, s-a întors în Galileea, în orașul lor Nazaret*”. Noi am primit în loc de tăierea împrejur Taina Sfântului Botez, prin care ne naștem în Cristos: „*Căci în Cristos Isus, nici tăierea împrejur nu poate nimica, nici netăierea împrejur, ci făptura cea nouă*” (Gal. 6,15).

La 1 ianuarie sărbătorim amintirea Sf. Vasile, dascăl și ierarh al Bisericii, arhiepiscopul Cezareei din Capadochia(330-379). De la el avem o Sfânta Liturghie care se celebrează de 10 ori pe an, precum și o serie de scrieri despre Judecata lui Dumnezeu, despre credință, Marile Reguli ș. a. Sfântului Vasile a fost comparat cu cei mai mari oameni ai Bisericii Orientale, un luptător viguros contra arianismului și a împăratului Valerius. A înființat „Vasilinda”, un spital, și o casă pentru săraci și suferinzi.

La 1 ianuarie se inaugurează noul an, anul civil pe care îl întâmpinăm cu bucurie și cu urări de belșug și fericire. Ziua de 1 ianuarie am moștenit-o de la romani, când sărbătoreau pe zeul Ianus. Avea două fețe, cu una privea în trecut, cu cealaltă privea în viitor. Ianus întâmpina noul an cu serbări, cu petreceri. Așa facem și noi. Din caierul vremii, încep să fie toarse firele noului an. Cu acest prilej, ne adunăm, ne adresăm unul altuia urarea de a avea zile bune, un trai fericit.

Împreună cu marele savant francez Andre Frossard(1915-1995), vă adresăm cu prilejul Anului Nou urările noastre: „*Urăm An Nou fericit bătrânilor*, bărbați sau femei. Zilele acestora se aseamănă zilelor de toamnă sau de iarnă cu cerul acoperit de nori groși.

An Nou An fericit părinților. În acest an copiii să le îndulcească grijile și preocupările, să-i răsplătească pentru necazurile care-i frământă, prin ascultarea lor, prin dragostea filială, prin devotament și o viață cât mai frumoasă.

Un An Nou fericit scumpului nostru tineret. Și amintim cu acest prilej străbunul dicton: „Bine e ca tânărul să poarte jugul Domnului, să umble pe cărările Domnului”. Făcând așa, viața le va fi nobilă, frumoasă și anul care-l începem le va să fi fericit.

Un An Nou fericit copiilor. Să crească în cumințenie, în har, în vârstă înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Să asculte de părinți ca să nu rătăcească de la calea cea dreaptă a copilăriei.

Începem un nou an. Avem în față două calendare; unul vechi, al trecutului care a fost martorul vieții noastre, martor al înălțărilor și căderilor noastre. Ne-a dat speranțe, ne-a înălțat și ne-a umilit. Avem alături calendarul nou, al mântuirii, al viitorului. Am vrea să știm ce ne ascund cele 365 de zile, care vor fi albe, când vor fi negre pentru mine, pentru fiecare din noi, pentru comunitate, pentru Biserica noastră. În noul an ne punem nădejdiile noastre cele mai bune, pentru noi, pentru lumea întreagă, iubire, toleranță și iubire.

Pr. I. Erdeli

Despre boala și suferință

Boala, ca orice fel de suferință, este o realitate, bineînțeles nedorită, o problemă nerezolvată, de aceea este o problemă și este o taină; este o realitate, în primul rând o realitate nedorită, în sensul că boala nu este conformă cu firea, este ceva adăugat, deviere de la ceea ce gândim noi că este normal. Este o realitate nedorită în sensul că nimeni nu urmărește să se îmbolnăvească și toți cei care ajung să fie bolnavi doresc să se facă sănătoși, normală fiind starea de sănătate. Este o problemă, în sensul că nu avem un răspuns satisfăcător la ceea ce este suferința în general și deci, nu avem un răspuns satisfăcător în ceea ce privește boala ca manifestare de suferință. Nu știm, în general, nici cauzele bolii și nici sensul pe care îl are boala ca suferință, nu știm care este scopul bolii, dar ne raportăm în diferite feluri la această problemă și totdeauna cu dorința de a o rezolva.

În concepția religioasă a Vechiului Testament, boala este de cele mai multe ori o pedeapsă pentru păcat, deci cauza bolii este păcatul. Așa au gândit boala ca urmare a păcatului cei care s-au confruntat cu dreptul Iov, cel ce ajunsese să pătimească, să fie și bolnav. Acest exemplu însă contrazice regula generală a Vechii Legi, deoarece știm că Iov era drept în fața lui Dumnezeu însă diavolul a cerut să-l încerce în mod special deoarece prin poziția socială și averea sa în concepția strict materială era un om privilegiat. În Deuteronom, Cartea a cincina a lui Moise, avem afirmații făcute de Dumnezeu prin

Moise în acest sens, că cei binecuvântați de Dumnezeu nu vor avea de suferit boli, iar cei blestemați de Dumnezeu pentru păcatele lor vor avea de suportat diferite boli.

În Noul Testament există, de asemenea, raportare la boală și la păcat, diferențiată: de pildă în istorisirea minunii vindecării slăbănogului din Capernaum se constată că cel dintâi cuvânt pe care l-a spus Domnul Cristos omului ce l-a fost pus înainte de către cei patru inși: „Îndrăznește, fiule, păcatele tale sunt iertate”, apoi i-a dat Domnul Cristos vindecare, iar vindecarea este arătată în textul Evangheliei ca o consecință a faptului că celui care s-a vindecat i s-au iertat păcatele. În legătură cu vindecarea slăbănogului de la Betezda aflăm din Evanghelia de la Ioan că omul acela care s-a făcut sănătos prin puterea Mântuitorului nostru Isus Cristos, s-a întâlnit cu Domnul Cristos în Templul din Ierusalim, iar Domnul Cristos i-a spus: „De acum să nu mai greșești ca să nu ți se întâmple ceva rău”, deci și aici este o legătură între păcat și boală. Totuși, e sigur că la boală nu ajung numai păcătoșii, ci ajung și dreptii, și în cazul acesta bolii nu-i premerge păcatul; ne-am putea gândi în acest sens la suferințele lui Iov, la boala pe care a suportat-o Dreptul Iov, ne-am putea gândi foarte bine la suferințele Sfântului Apostol Pavel, la bolile pe care le-a avut de suportat el, care era plăcut lui Dumnezeu și care, totuși, a avut de suferit, poate mai mult, ca să se arate

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

statornicia lui în credință și în legătură cu Dumnezeu, ca să fie un exemplu de suportare a bolilor.

Boala și suferința am putea spune că sunt o consecință a păcatelor noastre sau a înaintașilor noștri ca o regulă generală, iar excepția am putea să o formulăm: boala la unele persoane pline de har este permisă de Bunul Dumnezeu pentru a evidenția statornicia în credință a credincioșilor.

Care sunt însă efectele bolii pentru cei ce trec printr-o astfel de experiență de viață?

Există două posibilități cei ce suferă sau devin mai buni și prin „crucea suferinței lor” devin mai buni sau dimpotrivă devin răzvrățiți împotriva Bunului Dumnezeu sau a situației pe care trebuie să o înfrunte îndepărtându-se tot mai tare de Creatorul. Pentru prima categorie boala înseamnă mântuire, pentru cea de-a doua este semnarea osândei.

O altă caracteristică a bolnavului remarcată de spiritual este solidaritatea în suferință a celor ce cred, în timp ce cei ce nu cred devin tot mai egoiști și se autoizolează devenindu-le suferința tot mai greu de suportat. Aceasta suferință este insuportabilă pentru necredincioși nu numai datorită faptului că este neplăcută și nu are sens pentru ei cât mai ales că durerea, suferința ne face să ne gândim la moarte, ori pentru necredincios moartea este „stația finală”. Omul credincios este conștient că suferința aduce după ea binecuvântare sau aici sau „dincolo”, el este conștient că atunci când este

încercat de boală practic se aseamănă cu Isus care ducând crucea ispășește pentru păcatele noastre. Dacă boala credinciosului devine incurabilă, mai devreme sau mai târziu o va accepta-o, „se va împrieteni cu ea” și vor conviețui bine după voia Domnului. Acest fenomen nu-l vom întâlni niciodată la necredincios, el va deveni tot mai neliniștit, ori mai răzvrătit, tot mai insuportabil de cei din jur.

Dacă privim din punct de vedere spiritual experiența bolii psihice o regulă care am putea spune generală este cauza acestora este păcatul personal sau al înaintașilor. Nu-mi propun să dezvolt acest subiect acum dar sunt convins că multe din formele ușoare de boală psihică pot fi vindecate prin credință, în timp ce colegii mei medici doar le ameliorează prin medicina alopatică sau celelalte forme de tratare a lor. Aici în aceste situații medicul și psihiatrul consider că sunt chemați să lucreze în echipă pentru binele bolnavilor, acolo unde se mai poate face ceva, deoarece suntem conștienți că anumite forme grave de boală țin exclusiv de îndurarea Tatălui, noi doar putem ameliora starea acestor bolnavi.

În concluzie pentru a preveni, îmbolnăvirea voastră sau a urmașilor voștri, respectați morala creștină; pentru a trece mai ușor prin încercarea bolii fiți credincioși, iar pentru a vă vindeca de bolile pe care le aveți deja încredințați-vă grijii Tatălui Ceresc.

Pr. Ioan CRĂCIUN

De ce și cum iubesc Biserica Greco-Catolică ?

Am în suflet și în minte zeci de răspunsuri la aceste întrebări.

Aparțin suflet și trup acestei Biserici, prin linia familiei mele, prin tatăl meu - în primul rând -, dar și prin căsătoria mea și legăturile cu familia în care am intrat.

Prin tatăl meu, fiu, nepot și strănepot a trei generații de cântăreți bisericești în unica biserică din satul natal al tatălui meu.

Elev în clasa a VI-a, cu ocazia unei vizite a IPS Valeriu Traian Frențiu, la școala din sat, tatăl meu, elev foarte bun la învățătură, s-a evidențiat prin participarea și răspunsurile date la lecțiile asistate de Preasfinția Sa. A fost selectat, încurajat și susținut ca elev foarte bun dar provenit dintr-o familie săracă. A absolvit în anul 1933 „Școala Normală de Învățători” din Oradea.

Era cel de-al doilea învățător din sat, susținut moral și material de Episcopia Greco-Catolică de Oradea prin Episcopul ei.

Tatăl meu a avut față de Preasfinția Sa de sfântă amintire, Valeriu Traian Frențiu, o recunoștință puternică, neclintită și dovedită în timpul prigoanei declanșate de statul comunist, dar și de cei ce aveau scop principal al activității lor desființarea Bisericii Greco-Catolice.

Eu am crescut în acest climat de recunoștință, devotament și respect față de Biserica Greco-Catolică

reprezentată de acel ierarh față de care tatăl meu avea un adevărat cult și din care cauză a fost arestat după anul 1948.

Ajuns dascăl în localitatea natală, după mai multe transferări, a rămas până la pensionare dascălul-fiu al satului, azi cu locul de veci, la dorința deseori exprimată, în pământul strămoșilor săi, pe care-l numea sfânt și odihnitor.

Familia mea a ajuns în satul drag al tatălui meu când eu am început clasa a III-a primară. Aici l-am cunoscut pe preotul satului, Pr. Eugen Pantea. L-am îndrăgit pentru prietenia ce-o purta familiei noastre, pentru prezența sa caldă, luminoasă în școală, între noi copiii, care-i fugeam în întâmpinare când intra în curtea școlii. Purta întotdeauna reverenda care-l făcea unic în peisajul satului, în viața noastră de elevi.

De la Sfinția Sa am auzit salutul specific credincioșilor Bisericii noastre: „Lăudat să fie Isus!” și răspunsul : „În veci. Amin!”

Erau întotdeauna cuvintele întâlnirii cu Părintele, cu sătenii, cu orice persoană ce o întâlneai, oriunde, salut creștinesc, care a devenit o obișnuință de atunci până azi.

Aici, ca elevă, devenită fiică a satului, Părintele m-a introdus într-o lume necunoscută mie: citirea Sfântului Apostol în duminici și

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

sărbători, pe fragmente, împreună cu un copil sau doi. Și toată Taina Sfintei Spovedanii și a Sfintei Euharistii... Ce impresie extraordinară au avut asupra vieții mele cele întâmplare atunci, cu ecouri prelungite până la peste 72 de ani ce-i am!

În frumoasa biserică cu boltă albastră, înstelată, caldă și curată în simplitatea ei, împodobită jur-împrejur cu scenele „Drumului Calvarului” lui Isus, rămâneam de multe ori plângând în fața neputinței mele de a-L mângâia pe Domnul...

În anumite zile, Părintele ne descoperea file din istoria satului: numele familiilor trecute în lumina amintirilor, care au lăsat urmașilor lor „Calea Crucii”. Amintirea lor a rămas peste ani într-un colț al tabloului, într-o prezență discretă, scrisă de preotul din vechimea satului și a anilor trecuți.

În corul elevilor, instruit de

părinții mei și de Pr. Eugen, din care am făcut parte din cls. a VI-a, am participat la oficierea Sfintei Liturghii în duminici și în sărbători; cântam pricesne și frumoase cântece mariane, Paraclisul Maicii Domnului, pregăteam colindele și Viflaemul... Viața mea era plină de trăiri sufletești noi, de încântări, de bucurii, fiindcă făceam parte din viața Bisericii și a satului. Pentru acele trăiri și evenimente în care mă contopeam, dragostea mea față de Biserica Greco-Catolică a devenit puternică, mai statornică, o temelie pe care nu a putut-o învinge arestarea tatălui meu, pentru că a stopat cu vocea și brațul lui prădarea bisericii de cărțile ei și de „Calea Crucii”, după anul de tristă referință din viața Bisericii noastre: 1 decembrie 1948 și ceilalți care i-au urmat...

Maria HETCO

Mulțumesc

S-a încheiat un an.
Doamne, am mai îmbătrânit !...

Acum, înainte de a întoarce pagina,
Îți mulțumesc
Pentru iertările ce le-am primit,
Pentru bucuriile pe care le-am gustat.

Eu, Doamne, nu te vreau în umbrele amintirii...
Iartă-mi răul pe care l-am făcut
Și ocrotește-mă cu bunătatea Ta
Ca să nu am niciodată un alt cuvânt
Decât acela de-a face voia Ta.

Evariste Leblanc

PAGES BILINGUES

Association des Amis de l'Église Gréco-Catholique de Roumanie

Blaj

„C'est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Le Pere, car c'est ainsi que nous l'appellerons durant notre rencontre, nous raconte qu'il passe 16 années en prison, souvent au secret. *„Lorsque j'ai été arrêté en 1948, j'étais doyen et j'avais 60 prêtres sous ma responsabilité. J'étais aussi professeur au séminaire. J'ai été ordonné clandestinement évêque pendant une courte période de libération. Neuf évêques sur douze sont morts en prison. Nous avons été libérés grâce à l'intervention du général de Gaulle en 1964. Lorsqu'il est venu en Roumanie, il a posé comme condition à une aide économique de la France: libérer les prisonniers politiques, et en premier lieu les religieux.*

Nous avons connu des années dures, difficiles. En 1960, il y avait 1800 prêtres dans notre Église. Il en restait 400 après, 200 ont été formés et ordonnés clandestinement. Il y a 130 séminaristes en formation dans 2 séminaires, plus quelques-uns qui sont formés au dehors, par exemple 35 à Rome.

Nous sommes pauvres, mais la pauvreté n'est pas misère, acceptons la pauvreté,

„Nous ne sommes pas des médians !”

Actuellement nous essayons d'obtenir du pouvoir politique la restitution des 2000 églises qui nous ont été enlevées et que les orthodoxes occupent illégalement. Mais un problème se pose à nous, nous n'avons pas assez de prêtres pour retrouver la situation passée. Alors nous ne sommes pas trop pressés. Récemment, avec mes trois autres frères évêques, nous avons demandé audience au Président Iliescu. Je lui ai dit: <Monsieur, le Président, vous devez faire justice et nous rendre nos églises; si vous ne nous faites pas justice, pourquoi Ceausescu serait-il mort?>

Puis il nous parle de l'Église Orthodoxe et dit: <Tous les prêtres et évêques de cette Église ont été compromis avec le pouvoir communiste. Beaucoup de ces prêtres ont été formés plus rituellement qu'espirituellement, ils se tournent volontiers vers les gréco-catholiques. Mais surtout les évêques qui ont accepté de graves responsabilités au sein du régime communiste, et qui ont peur en cas de procès d'être jugés et condamnés> .

L'unité ne peut pas se faire par l'oecuménisme. Il faut d'abord que l'on accepte de s'unir, et tout le reste viendra après. Mgr. X (un français) que j'ai vu au Vatican et qui croit à l'oecuménisme n'est pas bien informé et je lui ai dit: <L'unité doit se faire sans marchandages ni conditions préalables>.

(à suivre)

Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Părintele, căci astfel îl vom numi în tot timpul întâlnirii, ne-a povestit că a petrecut 16 ani în închisoare, adesea la izolare. *„Când am fost arestat în 1948, aveam 60 de preoți în responsabilitatea mea. Eram de asemenea profesor la Seminar. În timpul unei perioade de libertate, în clandestinitate, am fost consacrat Episcop. Nouă episcopi din 12 au murit în detenție. Am fost eliberați datorită intervenției Generalului de Gaulle, în 1964. De Gaulle a condiționat venirea în România și acordarea unui ajutor economic al Franței de eliberarea deținuților politici, și în primul rând al celor închiși pentru credință.*

Noi am cunoscut ani grei, dificili. În 1960 aveam 1800 de preoți în Biserica noastră. Au mai rămas 400 de preoți vârstnici, 200 au fost hirotoniți în clandestinitate. Acum avem seminariști în formare în 2 seminarii, în afară de cei care sunt formați în străinătate, de exemplu, la Roma avem 35.

Suntem săraci, dar sărăcia nu înseamnă mizerie, acceptăm sărăcia,

„Nu suntem cerșetori!”

În prezent încercăm să obținem de la puterea politică cele 2000 de biserici care ne-au fost luate și pe care ortodocșii le ocupă ilegal. Dar mai este o problemă, nu avem suficienți preoți pentru a reveni la situația dinainte. De curând, împreună cu alți trei frați Episcopi, am cerut audiență la Președintele Iliescu. I-am spus: „Domnule Președinte, trebuie să faceți dreptate și să ne înapoiți bisericile noastre; dacă nu veți face dreptate, pentru ce a murit Ceaușescu?”

El ne-a vorbit despre Biserica Ortodoxă; <Toți preoții și episcopii acestei Biserici au fost compromiși cu puterea comunistă. Mulți dintre acești preoți au fost formați mai mult ritual decât spiritual, ei se întorc spre Biserica Greco-Catolică. Dar nu toți Episcopii care au acceptat grave responsabilități în sânul regimului comunist și cărora li-e frică, pentru că, în caz de proces, pot fi judecați și condamnați>.

Unitatea nu se poate face prin ecumenism. Unirea trebuie de la început acceptată, totul va veni după aceea. Mgr. X, (un francez) pe care l-am întâlnit la Vatican și care credea în ecumenism, nu era bine informat, și eu i-am spus. Unitatea trebuie să se facă fără tocmeală și condiții prealabile”.

(va urma)

Dr. Aurel Rozor

1921-2008

Motto: „Cine nu trăiește după moarte nu a trăit deloc”.

În preajma Crăciunului din anul care a trecut, a plecat dintre noi pe drumul eternității un medic de prestigiu al orașului, prețuit și stimat pentru probitatea actului medical, Dl. Dr. Aurel Rozor.

Întreaga viață a fost înconjurat de admirație și recunoștință pentru știința și arta cu care a știut să aline suferințele și să trezească speranțele, pentru sufletul său bun care vibra în fața durerii.

Printre noi a fost reprezentantul unei generații vechi de intelectuali care azi dispare: intelectuali formați de Biserica Greco-Catolică în „Școlile Blajului”, în umbra Catedralei lui Inocențiu Micu Klein, de preoți-profesori erudiți, cu vastă cultură, urmașii celor care au creat Școala Ardeleană și care au dat direcțiile și formele culturii române moderne cu deschidere spre orizonturile Europei Occidentale. Ca elev al Liceului „Sfântul Vasile”, i-a avut profesori pe viitorii Episcopi Martiri : I. Suci, Tit Liviu Chinezu, pe Cardinalul Alex. Todea și pe preoții care au rămas fideli Bisericii Greco-Catolice la suprimarea ei violentă în 1948, preoți care au cunoscut suferința din închisori, batjocura și marginalizarea, dar cu demnitate și-au apărat convingerile și Biserica: filozoful Ioan Miclea, St.

Manciulea, Coriolan Suci, N. Comșa, I. Borcea, S. Ghizdavu, I. Pop Câmpeanu și alții. Sub directa lor îndrumare și-a format convingerile religioase, care, se poate spune, „s-au identificat cu viața sa”, și cărora le-a rămas fidel pentru totdeauna. De la IPS I. Suci știa că tot ceea ce suntem „*se citește în trăirea noastră*” și că „*ultima ediție a Evangheliei e tipărită cu faptele noastre*”. Privite astfel, viața și faptele D-lui Dr. A. Rozor sunt o MĂRTURIE a crezului său și a imensei iubiri pentru Biserica Greco-Catolică.

Școala medicală clujeană, cu clinicile și amfiteatrele ei, dar mai ales cu profesorii, unii și ei absolvenți ai Liceului, „Sfântul Vasile” din Blaj, cum era Prof. Iuliu Hațieganu, personalitate dominantă a „Facultății de Medicină” din Cluj, i-a desăvârșit formarea. Printre cei 7000 de medici, elevii Prof. I. Hațieganu, s-a numărat și Dl. Dr. Rozor. De la acest eminent profesor și om a învățat nu numai „spinoasele” căi ale diagnosticului și tratamentului, dar și iubirea de bolnavi, tactul cu care să se apropie de ei și de aparținători.

Intellectual de formație umanistă europeană, a prețuit adevărul, dreptatea, libertatea, înțelepciunea - minunata unitate dintre viață și gândire -, binele și frumosul și a știut cât de importantă

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

este responsabilitatea fiecăruia ca aceste valori eterne, care dau noblețea spiritului, să fie cunoscute și trăite. Pe toate aceste valori, valori creștine și umane, le-a găsit în tot ce a fost și este Biserica Română Unită cu Roma - Greco-Catolică, în martiriul ei, al Episcopilor și preoților ei. Credința că pe pământul stropit cu sânge al Episcopilor și pe urmele jertfei lor se poate rezidi Biserica Greco-Catolică a făcut să se angajeze în marea acțiune de reconstrucție a Bisericii, după obținerea libertății în 1989. Când, în primele zile ale libertății, veneam în Biserica abia eliberată cu tot ce puteam să-i oferim prin profesiile noastre, Dl. Dr. A. Rozor aducea experiența sa în arta tipografiei - tatăl D-lui doctor a fost tipograf la „Tipografia Seminarului Teologic” din Blaj - și spiritul autentic al Blajului, orașul său natal. Datorită D-lui Dr. A. Rozor, a reapărut la Oradea revista diecezană „Vestitorul Unirii”, pe care a condus-o mai mulți ani și în care a scris cât timp sănătatea i-a permis. Posedând temeinic arta cuvântului scris sau vorbit, articolele Dl. doctor erau căutate atât pentru mesajul lor clar, cât și pentru frumusețea limbii și eleganța stilului. Alături de alți medici catolici din localitate, a dat ani în șir consultații gratuite bolnavilor din Biserica noastră și tuturor celor necăjiți care l-au solicitat.

Dintre multele amintiri legate de Dl. doctor, îmi stăruie în minte și

inimă una de neuitat. Împreună cu soțul meu, și el fost elev al Blajului, eram pe Câmpia Libertății la consacrarea ca Mitropolit a IPS Alexandru Todea, în mijlocul unei mulțimi imense. Când emoționanta ceremonie religioasă s-a încheiat, de pe tribuna care ținea loc de altar, a vorbit miilor de oameni Dr. A. Rozor. A stăpânit prin cuvânt cuprinsul întregului spațiu, reușind să miște sufletele celor care îl ascultau. Las la o parte tehnica retorică respectată pe deplin, armonia organică a întregului discurs, ampla cultură care se evidenția și care îmbogățea cuvântul favorizând reflecția personală, ca să schițez conținutul discursului în ceea ce înseamnă „a instrui”, „a emoționa” și „a atrage de partea sa”. Aș putea numi discursul „Elogiu Blajului”, căci în acest cuvânt magic a cuprins o întreagă istorie a Bisericii Unite și rolul ei în destinul unui neam, pe oamenii ei mari prin credință, erudiție, cultură, morală și jertfă, Școlile Blajului, nedreptatea istorică adusă Blajului prin suprimarea violentă a Bisericii Unite, imaginea Episcopilor Martiri, viața Bisericii Unite în clandestinitate și datoria celor de acum de a repara, de a rezidi și de a iubi Biserica Greco-Catolică care nu a acceptat nici un compromis, păstrându-și neatinsă demnitatea în anii apăsători ai comunismului. Vorbea despre adevărul și dreptatea Bisericii noastre, vorbea cu înflăcărare cu care

(continuare în pag. 14)

au vorbit de sute de ani înaintașii, preoții greco-catolici, de la amvoane sau de la tribunele ridicate pe Câmpia Libertății, vorbea prin cuvântul său Episcopul Ioan Suciu, spunea tot ce ar fi vrut să spună, tot pe Câmpia Libertății, în 1948, și nu i s-a permis. Vorbeau prin glasul său toți Episcopii înțemnițați și uciși..., vorbea o Biserică... Atunci am înțeles mai bine cât de mult iubea Biserica Greco-Catolică.

În toți acești ani am avut onoarea să-i fiu colaboratoare la „Vestitorul”, iar Dl. Doctor să-mi fie colaborator și abonat la „Calea desăvârșirii”, prilej de a-l cunoaște de aproape. Astfel, mi-a fost dat să observ dragostea și devotamentul cu care, în osteneala vârstei, l-au îngrijit soția și fiicele, bucuria familiei. M-a impresionat forța și căldura sufletească, claritatea și ordinea din gândire, puterea de analiză, capacitatea de a aprecia și judeca viața după eternele valori morale sădite în adâncul ființei, la Blaj, cu atâția ani în urmă. Avalanșa

anilor și inerentele suferințe ale vârstei înaintate le-a resimțit numai trupul, puterile spirituale i-au rămas neschimbate.

Nu cu mult timp înainte de Crăciun l-am rugat pe Dl. Doctor să-mi scrie un articol pentru serialul „De ce și cum iubesc Biserica Greco-Catolică?” Ca și Profesorul său I. Hațieganu, știa că atunci când „*se înserează, trebuie să ne grăbim, să nu ne ajungă noaptea, mai înainte de a ne fi atins ținta...*”. Dar „*noaptea*” s-a lăsat mai repede... Acum, încerc regretul de a nu avea acea mărturie și tot acum îmi spun ca întreaga viață a Dl. Dr. Rozor este un răspuns la întrebările „De ce și cum iubesc Biserica Greco-Catolică?”

Pentru toate acestea îi aducem azi omagiul nostru de recunoștință.

„Cu sfinții odihnește, Cristoase, sufletul adormitului serv al Tău... și umbra morții o preschimbă în zorile mântuirii...”.

Otilia BĂLAȘ

Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2009

MARTIE

Intenția generală: Pentru ca rolul femeilor să fie mai apreciat și valorificat în fiecare națiune din lume.

Intenția misionară: Pentru ca episcopii, preoții, persoanele consacrate și credincioșii laici ai Bisericii Catolice din Republica Populară Chineză, în lumina scrisorii care le-a fost adresată de către papa Benedict al XVI-lea, să se implice în a fi semn și instrument de unitate, de comuniune și de pace.

„Treptele vieții spirituale după Sfânta Tereza de Avila, Doctor al Bisericii”

Acesta este titlul cărții Pr. Bernard Ștef A. A. , carte recent apărută, în vara anului trecut, la Blaj, în Ed. „Buna Vestire”.

În „*Cuvânt înainte*”, Arhiepiscopul Major, IPS. Lucian Mureșan, salută „*cu bucurie apariția unei alte cărți de spiritualitate creștină*” a Părintelui Bernard Ștef. Programul de viață creștină al Sf. Tereza de Avila este și programul de viață al Părintelui, program pe care „*dorește să-l pună și la îndemâna noastră, în urcușul de zi cu zi, prin Cristos și Biserica Sa, în Spiritul Sfânt, spre Dumnezeu Tatăl*”, ne spune mai departe Înalț Preasfinția Sa.

În „*Nota asupra ediției*”, autorul aduce explicațiile necesare asupra genezei cărții. Inițial, lucrarea a fost teza de licență a Părintelui susținută în 1946. În ani, aprofundând doctrina Sf. Tereza, materialele lucrute, care tratează *caracteristicile spiritualității tereziene*, au constituit un capitol care s-a adăugat lucrării.

Modelule cele mai apropiate, preferate de autor pentru lucrarea de față, sunt ale autorilor: Auguste Saudreau, Garrigou Lagrange O. P. și Fulbert Cayre A. A.

„*Introducerea*” este a autorului. Ea cuprinde, rezumativ, momente din biografia Sf. Tereza, cât și câteva explicații esențiale despre doctrina tereziană, un adevărat ghid pentru cititorul lucrării.

Linia vieții Sf. Tereza de Avila (1515-1528) este o înaintare pe calea desăvârșirii, cu căderi și înălțări, din

copilărie, când simte atracția spre evlavie, în anii tinereții, când își descoperă vocația, în viața de mănăstire și de progres spiritual, ca ultimi ani ai vieții să fie cei mai rodnici. Se stăruie asupra întemeierii, în 1567, a primei mănăstiri de carmelitani după gândirea Sf. Tereza - „Carmelitanii desculți”, pentru care a fost câștigat și Sf. Ioan al Crucii. De asemenea sunt în atenție viziunile mistice ale Sfintei.

Doctrina Sf. Tereza de Avila, ne spune Părintele, „*este un ideal greu de atins, dorința de perfecțiune, bazată pe umilință, poate intra în atenția fiecăruia dintre noi*”. În lucrare , doctrina Sf. Tereza este expusă așa cum reiese din operele sale: „*Castelul sufletului*”, „*Autobiografia*” și „*Calea perfecțiunii*”, dar planul lucrării este după „*Castelul sufletului*”. În această operă sufletul este închipuit ca un castel cu șapte rânduri de apartamente (lăcașuri concentrice). În centrul castelului sau al sufletului se află Dumnezeu, Stăpânul lui. Creștinii care știu acest lucru se apropie cu iubire de Cel Atotputernic, deși El ne cheamă pe toți.

Apartamentele care duc spre centru sunt „*etape de progres ale sufletului*”, trepte pe care urci de la intrare, prin meditație. Ultima treaptă este culmea desăvârșirii. Este starea în care a trăit Preacurata întreaga viață.

Conținutul opereii este structurat în cinci capitole: „*Viața spirituală și*

(continuare în pag. 16)

împărăția ei, „***Calea curățitoare sau a începătorilor***”, „***Calea iluminativă sau a progresanților***”, „***Calea unitivă sau a celor desăvârșiți***” și „***Caracteristicile spiritualității tereziene***”. Metoda de prezentare a doctrinei Sfintei, preferată de autor, este o metodă mixtă, deductivă și inductivă.

Primul capitol tratează viața spirituală, adică viața dumnezeiască a harului din suflet și dezvoltarea sau valorificarea lui. Legătura ruptă dintre Dumnezeu și om o restabilește Isus Cristos. Prin Botez primim harul sfinților; Sfânta Treime pătrunde în suflet și Spiritul Sfânt acționează în inima noastră. Noi trebuie să cultivăm „sămânța dumnezeiască” dată ca să ne opunem înclinărilor spre rău. „***Viața spirituală este participarea omului la viața dumnezeiască, prin harul sfinților, vărsat în suflet de Spiritul Sfânt pentru meritele lui Isus Cristos, precum și dezvoltarea și perfecționarea acestei vieți prin lucrarea Spiritului Sfânt și colaborarea omului, pentru ca acesta să devină din ce în ce mai asemănător cu Cristos***”. (Pr. Bernard Ștef A. A. „Treptele vieții spirituale după Sf. Tereza de Avila, Doctor al Bisericii, Ed. Buna Vestire, Blaj, 2008, p. 22). Etapele vieții umane, copilăria, tinerețea, viața adultă se pot transpune în viața spirituală. Împărțirea aceasta în trei faze se întâlnește și la marii sfinți: Clemente Alexandrinul, Augustin, Toma de Aquino. Sf. Dionisie Areopagitul chiar spune: „***Când Dumnezeu intră în suflet, începe să-l curețe, apoi îl luminează și , în sfârșit, îl desăvârșește după chipul Său***”.

Doctrina Sf. Tereza diferă de cea clasică și este orientată spre contemplație. La ea găsim calea ce trebuie s-o urmăm pentru a ajunge la Dumnezeu. Această cale se deschide la începutul vieții creștine și continuă până la desăvârșire. Începutul constă în practicarea virtuților, mai ales smerenia, renunțarea și iubirea aproapelui. Sf. Tereza ne aduce în față experiența personală: o luptă a unui suflet împărțit între Dumnezeu și lume - perioadă fără viziuni și revelații, cu eforturi conștiente și cu încredere că Dumnezeu „poate totul”. Concret, după Sf. Tereza, etapele vieții spirituale sunt legate de ***dispozițiile sufletului, virtuțile și felul rugăciunii***.

În ***Calea curățitoare sau a începătorilor (Asceția Sf. Tereza)*** intră sufletele care au cu adevărat dorința de perfecțiune. Ele duc o luptă împotriva înclinărilor rele, practică virtuțile și rugăciunea, la început orală, apoi sub formă de meditație. Dar pe orice treaptă s-ar afla creștinul în drumul spre perfecțiune, cunoașterea de sine este un punct esențial. Dorința de a înainta trebuie să fie continuă și ajutorul Preacuratei mereu invocat. Conștiința micimii noastre, nu trebuie să ne descurajeze, mai puternică trebuie să fie încrederea în puterea lui Dumnezeu. Pe măsură ce conștiința este mai trează, mai luminată de meditație, lupta dintre omul superior și omul inferior este mai aspră, diavolul și lumea conspiră împotriva sufletului. Domnul însuși permite ispitele sau chiar uscăciuni sufletești pentru a oțeli pe credincios.

„***Rugăciunea mentală sau meditația este o legătură intimă cu Dumnezeu, prin care sufletul său deseori***

(continuare în pag. 17)

de vorbă în intimitate cu Acela despre care știe că-L iubește”.

Meditația discursivă este o rugăciune în care începătorii se opresc la adevărurile fundamentale ale credinței, iar în meditația afectivă reflexiile sunt mai puține, sufletul stă lângă Isus Cristos și-i vorbește. Calea desăvârșirii fiind grea, este nevoie de un Director sufletesc sau Părinte spiritual. După Sf. Tereza, acesta trebuie să fie prudent, să aibă experiență și știință.

Calea iluminativă sau a progresanților (Pragul vieții mistice)

cuprinde sufletele care au luptat în calea curățitoare, sunt acele suflete care înaintază în desăvârșire, ele pot evita păcatele grele, dar sunt slabe față de păcatele ușoare. Virtuțile și iubirea le sunt caracteristice. Sf. Tereza la numește suflete evlavioase și suflete fervente (sunt în lăcașurile III și IV). Primele au primit de la Dumnezeu harul de-a învinge greutățile, sunt atente să nu-L supere chiar și cu păcate ușoare, se dedică operelor de caritate, iubesc pe toți oamenii, se îndepărtează de lume și lasă pe Cristos să le domine viața, își conduc casa cu înțelepciune și sunt suflete umile. Sf. Tereza acordă un loc deosebit prieteniei dintre sufletele care au ajuns la perfecțiune; astfel de prietenii sunt puține, sunt între sfinți și oameni mari. Anumite slăbiciuni nu lipsesc sufletelor evlavioase. In general, ele vor „să mulțumească și trupul și sufletul”, nu le este străin orgoliu și chiar iubirea față de aproapele. Meditația afectivă le este caracteristică. Sufletul, prin voință, se retrage în interiorul său, trăiește în prezența lui Dumnezeu și ajunge la contemplație

Sufletele fervente primesc haruri

supranaturale. Ele nu mai simt atracție spre lucrurile pământești, nu cunosc orgoliu, se dezlipesc cu ușurință de voința proprie, virtuțile lor sunt puternice. Nu este nevoie să depună mari eforturi, căci harul lui Dumnezeu lucrează intens; rugăciunea acestor suflete este meditația afectivă. Adeseori primesc darul contemplației, adică o cunoaștere a lui Dumnezeu prin intervenția specială a Spiritului Sfânt. Adevărurile divine sunt înțelese prin darul înțelepciunii, sunt pătrunse fără efort personal și sunt însoțite de iubire. Sentimentul prezenței lui Dumnezeu este foarte puternic. Pentru folosul aproapelui, unele suflete primesc haruri deosebite. Acestea sunt viziunile, profețiile, răpirea, extazul și vorbele supranaturale. Cu acesta a fost învrednicită și Sf. Tereza, dar acest dar nu trebuie căutat, sunt foarte multe suflete perfecte cărora Dumnezeu nu le dă acest har, nici nu este un dar necesar mântuirii. Rugăciunea acestor suflete, rugăciunea de reculegere (pasivă); este o rugăciune mistică, este o întreținere cu Dumnezeu, puterea simțurilor și a facultăților rămâne întreagă, dar numai pentru Dumnezeu. Acest dar este un semn de chemare la o viață interioară mai intensă. Rugăciunea de liniște, o altă formă de rugăciune contemplativă, tot dar de la Dumnezeu, aduce nu numai bucuria prezenței lui Dumnezeu și mult curaj. Sufletele care cunosc această rugăciune nu se tem de nici un fel de greutăți, încredințate că Dumnezeu le va da putere să le suporte. Există și o rugăciune intermediară, între „liniște și unirea simplă”, este „somnul facultăților”. Dumnezeu inundă sufletul cu darul său de care sufletul se bucură și-L preamărește pe Dumnezeu. (va urma)

Otilia BĂLAȘ

Papii secolului al XX-lea

Papa Ioan al XXIII-lea

(XXI)

Primul bilanț

În timpul primei sesiuni Ioan al XXIII-lea a primit pe toți cei care au venit la Roma pentru Conciliu: misiuni diplomatice, jurnaliști, personalități de diferite religii. În felul acesta era ajutat Mgr. Pericles Felici, secretarul general al Conciliului, a cărui muncă înainta mai ușor. Prima sesiune a fost marcată de voința clară a Părinților care erau în afara tutelei Curiei Romane. Astfel, în ansamblul plenar, Cardinalii Lienart și Frings au confirmat doar listele membrilor comisiilor de lucru pregătitoare ale Secretariatului General: „Să cunoaștem întâi, apoi vom vota”, a spus pe scurt Cardinalul Lienart. Părinții urmau să examineze în profunzime schema asupra Liturghiei și să stabilească hotărârile esențiale. În schimb, la dezbaterile asupra Revelației, apărând confuzii, Ioan al XXIII-lea a făcut să se întoarcă la ordinea de zi pentru remaniere. Părinții au început să examineze proiectul asupra mijloacelor de comunicare, apoi schema unirii cu Biserica Orientală, însă fără o definitivare.

Această primă sesiune s-a încheiat aparent cu un rezultat destul de slab: nici un text definitiv nu a fost complet adoptat. Se remarcă insuficiența pregătire a tematicii din schemele propuse Părinților, era evidentă nepotrivirea lor. Absența coordonării între comisiile pregătitoare

se făcea simțită, iar comisia centrală de coordonare nu și-a îndeplinit complet rolul.

Cu toate acestea, Părinții erau încredințați că au început să se contureze anumite idei care prevesteau reușita muncii lor comune în viitor. Dar chiar atunci le-a parvenit o veste neliniștitoare despre sănătatea Papei. În ziua închiderii primei sesiuni, la 8 decembrie 1962, Papa, deși bolnav, a fost prezent pentru a spune Părinților câteva cuvinte încurajatoare.

În timpul celor șase luni care au urmat, Ioan al XXIII-lea, dorind să continue cu bine Conciliul, lupta împotriva bolii, dar se încredința cu totul voinței lui Dumnezeu: „*Toate zilele sunt bune pentru a te naște, toate zilele sunt bune pentru a muri*”. „*E bine să te lași strivit de durere și prin moarte să învie*”, spunea în predica de Crăciun din anul 1962. De două ori le-a scris Episcopilor despre Conciliu și la 11 aprilie a publicat „*Pacem in terris*”.

În acest timp a fost desenat „*omul anului 1962*” și un juriu internațional i-a acordat „*Premiul Balzan pentru Pace*”, înmănat solemn la 10 mai 1963, cu aproape o lună înaintea morții.

Toate ziarele scriau despre boala Papei exprimând stima generală de care era înconjurat. În timpul curajoasei agonii, soseau la Vatican telegrame de

(continuare în pag. 19)

Alcoolul poate ucide

Asociația Caritas Eparhial Oradea (ACEO) a inițiat o campanie de prevenire a alcoolismului, proiect inițiat și coordonat de asistentul social Anamaria Lazăr, în colaborare cu Consiliul Județean Bihor. Proiectul a constat în distribuirea a 200 de afișe, 5000 de pliante, 2000 de broșuri și 3000 de baloane, acestea purtând un mesaj semnificativ: “Alcoolul poate ucide!” Materialele au fost făcute pe baza studiului realizat în urma aplicării unor chestionare în opt școli și licee din Oradea.

Scopul acestei acțiuni a vizat informarea adolescenților cu privire la riscurile consumului excesiv de alcool. Acțiunea a debutat vineri, 28 noiembrie 2008, prin împărțirea pliantelor și a 1000 de baloane în centrul orașului și a continuat miercuri, 3 decembrie, în fața Spitalului de copii din Rogerius (Spitalul Clinic Municipal „Dr. Gavril Curteanu”) și în împrejurimi. În ciuda vremii nefavorabile, voluntarii și-au îndeplinit misiunea cu succes, reușind să aducă zâmbete chiar și pe chipurile copiilor din incinta Spitalului de copii. Implementarea proiectului ACEO a implicat 12 voluntari ai Asociației și 30 de elevi din clasele a IX-a C, a X-a A,B,C, a XI-a A, B și a XII-a C, coordonați de profesoara Mariana Man, de la Liceul Teoretic “Lucian Blaga” din Oradea.

Silvia POP, Roxana FOLDEȘI, Ioana POPUȚE

(urmare din pag. 18)

simpatie, se celebrau în întreaga lume Sf. Liturghii și se făceau rugăciuni pentru însănătoșire. Când Cardinalul Cicognani i-a făcut cunoscute toate acestea, Papa a spus: „*Oh, cât sunt de recunoscător! A fi obiectul acestei delicate atenții mă emoționează, mă mișcă în simplitatea vieții mele obișnuite, mai mult ca niciodată mă simt unit cu cei mulți care suferă în spitale cunoscând diverse forme de agonie*”. Toate aceste puneau în evidență, pentru

toată lumea, că valoarea vieții stă în Cuvântul Evangheliei, acolo se găsește doar blândețea, caritatea și bunătatea.

La 3 iunie 1963, la 19 h 49, după ce și-a oferit viața pentru Biserică, Conciliu și Pace, și-a dat sufletul.

O mulțime enormă a asistat la funeraliile care s-au ținut în Piața Sf. Petru, când Ioan al XXIII-lea a intrat în Casa Tatălui însoțit de rugăciunile tuturor credincioșilor.

(va urma)

Ziua Voluntarului Caritas

Sala festivă a Liceului Greco-Catolic din Oradea a găzduit vineri, 12 decembrie 2008, cea de-a treia ediție a Zilei Voluntarului Caritas. Prin acest eveniment celebrat cu ocazia Zilei Internaționale a Voluntariatului, Asociația Caritas Eparhial Oradea (ACEO) a ținut să își manifeste recunoștința și aprecierea pentru toate acele persoane care, pe tot parcursul anului 2008, și-au dedicat timpul pentru semenii lor, implicându-se în programele asociației. În cuvântul de deschidere, atât Ana-Maria Lazăr de curând coordonator al Departamentului de Voluntari, cât și pr. Olimpiu Todorean, președintele ACEO au mulțumit celor 69 de voluntari care au înțeles moto-ul voluntarilor caritas: *Uneori mă întrebam de ce nu face cineva ceva... apoi am înțeles că **cineva sunt eu!***

De reținut este faptul că, darul fiecăruia a fost primit și considerat la fel de prețios. Două ore dedicate de o persoană foarte ocupată în folosul semenilor au fost asemănate și apreciate asemeni ultimilor doi bănuți aruncați în cutia milei de văduva bătrână din Evanghelie, care tot avutul ei l-a lăsat acolo. Prezent la eveniment, PSS Virgil Bercea a reamintit tuturor că de fapt voluntariatul nu înseamnă altceva decât slujirea lui Cristos, prezent în fiecare beneficiar al Asociației Caritas Eparhial Oradea, căci ei sunt *cei mici, cei săraci, cei flămânzi*. Cântecele interpretate de Ovidiu Lazăr, inserate între momentele de premiere ale voluntarilor, au reprezentat prima parte a acestei seri speciale.

Fiecare voluntar a primit o diplomă de merit iar persoanele care s-au remarcat în mod deosebit au fost, ca în fiecare an, premiate.

Categoriile premiate în anul 2008 au fost:

Premiul pentru programul „O masă caldă”: Ligia Oprean;

Premiul pentru programul „Bunul samaritean”: Loredana Vereș;

Premiul pentru programul „O casă curată”: Silvia Pop;

Premiul pentru programul „Prietenii pentru un zâmbet”: Alexandru Lucaci;

Premiul pentru Campania 2%: Andreea Szijjarto, Renata Vaș, Popuțe Ioana, Renata Ștef, Roxana Burlău - Foldesi, Vlad Raita și Cristian Șandor;

Premiul pentru colecta de Crăciun: Ana Maria Petricaș, Alexandru Obrejan și Radu Hotea;

Premiul pentru colecta de Paști: Veronica Aciu, Ioana Aciu și Ioan Bodea;

Premiul pentru cel mai activ voluntar: Alexandru Lucaci;

Premiul pentru disponibilitate: Emil Andreica.

Premiu special: Sofia Laza - pentru coordonarea Raportului Anual 2007;

Premiul special: Mariana Man - pentru promovarea voluntariatului;

Premiul special: Congregația Surorilor Franciscane ale lui Christos din Oradea - pentru implicarea / susținerea Programului O masă caldă;

Premiul special: Florin Chilian - voluntar ACEO pentru acest eveniment.

Premiul voluntarul anului: Vlad Raita.

Îmbrăcând cel dintâi tricoul oferit premiaților, *Fii voluntar CARITAS!*, invitatul special al acestui eveniment, artistul Florin Chilian, a creat o atmosferă unică, încântând pentru mai mult de o oră publicul care a ovaționat în picioare.

Adela GHÎȚULESCU